

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/120/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217206759
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8217206759.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ N. M., Y. XX.XX.XXXX, E. C.Á. X, XXX XX E., 2/ Z. J.Á., Y. XX.XX.XXXX, E. R. XXX/X, XXX XX E., o zaplatenie 4.964,63 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 4Csp/259/2017-100 zo dňa 03.06.2019, jednohlasne takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výrokoch I. a III. a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 4.276,30 eur spolu s úrokom vo výške 7,7 % ročne zo sumy 4.243,81 eur od 21.11.2015 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 100 Eur splatných vždy do 25. dňa príslušného kalendárneho mesiaca počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. V prevyšujúcej časti žalobcu z a m i e t a .

III. Žalovaní v 1. a 2. rade sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 76 % s tým, že o výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Citoval ustanovenia § 497 a 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 7 ods. 1 až 4 zákona č. 310/1992 Z. z., § 52 ods. 1 až 3, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že posudzovaný právny vzťah žalobcu so žalovanými je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou. Žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaní v postavení spotrebiteľov, preto uvedený právny vzťah je v režime spotrebiteľského práva. Pokiaľ sa jedná o použiteľnosť ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie uviedol, že vychádzajúc z obsahu zmluvy (čl. I. bod 2 písm. c)), vyjadrenia žalovaných ohľadom účelu zmluvy (prerobenie bytu) a pripojeného zoznamu dokladov účelového použitia, na právny vzťah nemožno použiť ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. vychádzajúc z jeho ustanovenia § 1 ods. 2 písm. a). Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaní ako spoludlžníci uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý medziúver v celkovej výške 10.953,99 eura, pričom žalovaní sa zaviazali vykonávať vklady na účet stavebného sporenia a splácať úroky z poskytnutého medziúveru. Nakolko

žalovaní si svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy o úvere neplnili, žalobca dňa 20.11.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Súd tak žalobcovi priznal istinu vyčíslenú a preukázanú žalobcom vo výške 4.276,30 eura (t.j. istina 4.243,81 eura a úroky do 20.11.2015 v sume 32,49 eura). Nakoľko si zmluvné strany dohodli pre prípad omeškania so splácaním dlhu aj po zosplatnení úrok vo výške 3 % ročne (viď ustanovenia čl. VI bod 3. 4. zmluvy o úvere) nad dohodnutú úrokovú sadzbu 4,7 % ročne, priznal súd žalobcovi úrok vo výške 7,7 % ročne odo dňa nasledujúceho po zosplatnení, teda odo dňa 21.11.2015. Podľa súdu prvej inštancie niet právneho dôvodu, aby pri aplikácii ust. § 506 Obchodného zákonníka neboli veriteľovi priznané úroky z úveru aj za čas po „zosplatnení úveru“ spolu s dohodnutým úrokom v prípade omeškania splácania. Využitím právneho inštitútu, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa ako vyplýva z ust. § 506 Obchodného zákonníka sa nemôže veriteľ ocitnúť v horšom právnom postavení, než v akom bol pred zosplatnením úveru z dôvodu nesplácania pohľadávky žalovanými. Úroky súd priznal iba z dlžnej istiny 4.243,81 eura a nie aj z kapitalizovaných úrokov vychádzajúc zo zákazu anatocizmu (úročenia úrokov). Vo vzťahu k požadovaným poplatkom za upomienky a individuálne riešenie omeškaných splátok žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, akým spôsobom sú určené náklady na uvedené poplatky a aké sú skutočné náklady na splatený úkon, pričom zároveň nepreukázal ani to, že k týmto úkonom došlo. Vzhľadom na uvedené bola pre nepreukázanie uvedených skutočností žaloba v tejto časti (poplatkov za upomienky a individuálne riešenie omeškaných splátok) zamietnutá. Dodal, že požadované poplatky ako vedľajšie plnenia považoval za nepríjemné zmluvné podmienky. Záverom uviedol vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania žalovanými, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru z dôvodu omeškania dlžníka došlo v novembri 2015 a to v zmysle oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 20.11.2015. Stotožniac sa s názorom žalobcu deň nasledujúci po dni vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a to 21.11.2015 mohol žalobca právo na vrátenie úverových prostriedkov využiť prvýkrát, pričom žaloba bola na súde podaná dňa 20.12.2017, preto mal za to, že jeho nárok nie je premlčaný.

4. Súd prvej inštancie povolil žalovaným postupom podľa ustanovenia § 232 ods. 3 veta druhá, ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) splácať žalobcovi priznanú istinu s príslušenstvom v splátkach po 100 eur mesačne, keďže s uvedenou výškou splátky súhlasil žalobca v podaní zo dňa 08.04.2019. Prihliadol pritom na to, že žalovaný má vyživovaciu povinnosť voči dvom maloletým deťom, nevlastní žiaden hnutel'ny a nehnuteľný majetok. Vzhľadom na to, že žalobca je významnou finančnou inštitúciou, mal súd za to, že povolenie splátok v záujme jeho riadneho splatenia formou splátok, neohrozí jeho finančnú situáciu.

5. O nároku na náhradu trov prvoinstančného konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 CSP. Úspech žalobcu predstavuje 88 %, úspech žalovaného 12 %, rozdiel medzi úspechom žalobcu a žalovaného je 76 %, čo predstavuje čistý procesný úspech žalobcu. V spomenutej výške žalobcovi súd priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní v zákonnej lehote odvolanie. Uviedli, že podľa zmluvy im mal byť poskytnutý medziúver vo výške 10.953,99 eura, avšak podľa výpočtu z účtu konta medziúveru bola v skutočnosti výplata medziúveru dňa 29.07.2005 vo výške 8.763,19 eura a dňa 06.09.2005 vo výške 2.074,62 eura, spolu 10.837,81 eura. Namietali, že z výšky poskytnutého úveru uvedenej v zmluve bola táto suma ponížená o poplatok za spracovávanie úveru vo výške 99,58 eura a poplatok za blankozmenku vo výške 16,60 eura, pričom ide o neprijateľné podmienky. Vzhľadom na, že ide o spotrebiteľský úver, žiadali súd, aby skúmal, či predmetná zmluva spĺňa náležitosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Žiadali, aby súd vyhodnotil ich argumenty a vychádzal len z ich povinnosti vrátiť požičanú istinu úveru. Voči výške istine úveru žiadali započítať všetky doteraz vykonané platby na uhradených splátkach. Pre prípad, že budú zaviazaní na uhradenie rozdielu istiny a zaplatených splátok, žiadali o možnosť splácať svoj dlh v splátkach. Poukázali na to, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal žalobcovi aj úrok vo výške 7,7 % ročne zo sumy 4.243,81 eura od 21.11.2015 do zaplattenia a to vzhľadom na ustanovenie čl. VI bod 3.4 zmluvy o úvere. Považovali uvedené ustanovenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku a žiadali, aby súd posúdil, či je taký úrok v súlade so zákonom. Zároveň, aby súd preskúmal aj to, že žalobca v žalobe žiadal priznať úrok od 01.12.2017 do zaplattenia, avšak v rozsudku ich súd zaviazal k úrokom od 21.11.2015 do zaplattenia. Žiadali, aby súd posúdil, či v ich prípade sú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ustanovenia § 257 CSP. Žalovaný v 1. rade je rozvedený, má vyživovaciu povinnosť k jednému maloletému dieťaťu, na ktoré prispieva sumou 50 eur mesačne. Ďalej žalovaný v 1. rade má vyživovaciu povinnosť na maloleté dieťa vo veku 15 rokov, ktoré má s priateľkou. Výdavky žalovaného v 1. rade na

domácnosť sú približne 250 eur. Žalovaná v 2. rade je vydatá a má vyživovaciu povinnosť k 2 maloletým deťom. Z uvedených dôvodov navrhli, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v plnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že dňa 14.07.2005 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným v 1. rade ako dlžníkom a žalovanou v 2. rade ako ručiteľkou uzatvorená zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru č. XXXXXXXX X XX vo výške 300.000,-Sk, pričom po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok, ako aj všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení sa mimoriadny medziúver zmenil na stavebný úver č. XXXXXXXX X XX vo výške cca 198.000,-Sk.

10. V preskúmvanej veci je zrejmé, že Zmluva uzatvorená dňa 14.07.2005 medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými v 1. a 2. rade, ktorá je absolútnym obchodom podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka (v znení v čase uzavretia zmluvy), je zároveň; ako typová zmluva uzatvorená podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (v znení v čase uzavretia Zmluvy); spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú je nevyhnutné prednostne aplikovať aj kogentné ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

11. Neznamená to však, že by táto bola zmluvou, ktorá má povahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, obsah a forma ktorej by sa musela spravovať zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý platil v čase dojednania tejto zmluvy (14.07.2005), pretože tento zákon stanovil, že sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Ako správne poukázal súd prvej inštancie, v zmysle čl. I.2. písm. c) tejto Zmluvy zo dňa 14.07.2005 bolo účelom tohto mimoriadneho medziúveru, ako aj medziúveru modernizácia bytu, bytového domu, rodinného domu alebo udržiavacie práce na nich. Žalovaný v 1. rade sa na pojednávaní dňa 29.03.2019 vyjadril tak, že úver si zobral za účelom prerábania bytu.

12. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý predmetný právny vzťah posudzoval ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o zmluvu, ktorú uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia, pričom obsah zmluvy so Všeobecnými podmienkami bol daný žalobcom bez možnosti žalovaných privodiť akúkoľvek zmenu. Aj napriek tomu, že ide o úverovú zmluvu, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia, pričom obsah zmluvy bol daný žalobcom bez možnosti žalovaných privodiť akúkoľvek zmenu.

13. Podľa predmetu Zmluvy bol žalovanému v 1. rade poskytnutý medziúver vo výške 300.000,- Sk (9.958,17 eura), ktorý sa po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení mení na stavebný úver vo výške 198.000,- Sk (6.572,39 eura). Žalovaný v 1. rade bol podľa čl. II tejto zmluvy povinný poukazovať žalobcovi pravidelné mesačné splátky vo výške 1650,-Sk (54,76 eura) pri úrokovej sadzbe 6,99 % ku dňu uzatvorenia zmluvy o mimoriadnom medziúvere, pričom vyššie uvedené splátky sa zaviazal splácať až do nasporenia 40% cieľovej sumy spolu s úrokmi vo výške 1.923,- Sk (63,83 eura).

Za spracovanie medziúveru sa zaviazal zaplatiť žalobcovi poplatok vo výške 3.000,- Sk (99,58 eura) a ak vydá dlžník veriteľovi biankozmenku, ďalší poplatok vo výške 500,- Sk (16,60 eura).

14. Z výpisu z účtu konta medziúveru na č.l. 19 spisu vyplýva, že dňa 29.07.2005 bol žalovanému v 1. rade vyplatený medziúver vo výške 8.763,19 eura, pričom toho istého dňa bol v súlade s čl. II. tejto zmluvy z dohodnutej výšky medziúveru odpočítaný poplatok za poskytnutie úveru 3.000,- Sk (99,58 eura) a poplatok za vystavenie biankozmenky 500,- Sk (16,60 eura). Dňa 06.09.2005 bola žalovanému v 1. rade vyplatená zvyšná časť medziúveru vo výške 2.074,62 eura. Celkovo tak bol žalovanému v 1. rade vyplatený medziúver vo výške 10.837,81 eura.

15. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

17. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 226/03).

18. Žalovaní vzniesli v odvolaní námietky voči poplatku za spracovanie medziúveru 3.000,- Sk a poplatku za vystavenie biankozmenky 500,- Sk, nakoľko ich považovali za neprijateľné zmluvné podmienky. Z obsahu spisu vyplýva, že už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, vo svojom vyjadrení zo dňa 18.05.2018 žalovaný v 1. rade vzniesol totožné námietky. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal namietanou neprijateľnosťou uvedených zmluvných podmienok, čím zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou. Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie postráda náležitú argumentáciu vo vzťahu k posúdeniu neprijateľnosti poplatku za spracovanie medziúveru 3.000,- Sk a poplatku za vystavenie biankozmenky 500,- Sk, chýbal argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať. Odvolateľom bolo znemožnené, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom.

19. Vo vzťahu poplatku za blankozmenku odvolací súd poukazuje na rozsudok Okresného súdu Brezno č.k. 6Csp/66/2018-301 zo dňa 18.12.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/24/2019 zo dňa 09.05.2019, ktorým súd určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, uzavretej medzi stranami dňa 16.11.2007, na základe ktorej bola žalobcovi stanovená povinnosť zaplatiť poplatok vo výške 500,-Sk (16,60 eura) pre prípad, že vydá žalovanému bianko zmenku, je neprijateľnou, a teda neplatnou. Vo vzťahu k uvedeným poplatkom odvolací súd odkazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/104/2013 z 13.03.2014.

20. Žalovaní namietali aj neprijateľnosť judikovaného úroku 7,7 % ročne zo sumy 4.243,81 eura od 21.11.2015 do zaplatenia. Predtým ako sa odvolací súd mohol zaoberať samotným právnym posúdením neprijateľnosti predmetného úroku, zistil, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v tejto časti zmätočné.

21. Z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy strán sporu a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú (tzv. zásada ne ultra petitum) a nepochybne i to, aby súd neprisúdil iné

plnenie, než ktorého sa strany sporu domáhali. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Súd musí zároveň dbať na to, aby výroková časť rozhodnutia bola formulovaná tak, aby bola jasná, stručná, výstižná a predovšetkým materiálne vykonateľná (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.4Cdo/56/2012 zo dňa 26.03.2013).

22. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie rozhodol ultra petitem priznávajúc žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 4.276,30 eura spolu s úrokom vo výške 7,7 % ročne zo sumy 4.243,81 eura od 21.11.2015 do zaplatenia, keď žalobca v zmysle žalobného petitu žiadal zaviazať žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť sumu vo výške 4.964,63 eura spolu s 7,70 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 4.276,30 eura od 01.12.2017 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného.

23. Kým žalobca žiadal priznať úrok z omeškania zo sumy 4.276,30 eura od 01.12.2017 do zaplatenia, súd prvej inštancie mu namiesto úroku z omeškania priznal úrok z tejto sumy, a to už od 21.11.2015.

24. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol ultra petitem tým, že zaviazal oboch žalovaných na zaplatenie uplatneného nároku spoločne a nerozdielne. V danom prípade žalovaná v 2. rade mala postavenie ručiteľa, keďže vzala na seba povinnosť voči žalobcovi ako veriteľovi, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí žalovaný v 1. rade ako dlžník. Nejde o záväzok solidárneho charakteru, a preto nemožno súdnym rozhodnutím vysloviť povinnosť oboch žalovaných zaplatiť dlh spoločne a nerozdielne. Solidárnosť podľa názoru odvolacieho súdu charakterom predstavuje viac (možnosť domáhať sa zaplatenia od ktoréhokoľvek žalovaného) oproti tomu, ako žiadal samotný žalobca v žalobnom petite, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého z nich.

25. Podľa čl. VI. (Omeškanie splácania), bod 3 Zmluvy, v prípade omeškania dlžníka s viac ako dvoma splátkami, alebo jednou splátkou po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, je veriteľ oprávnený požadovať zaplatenie celého zostatku dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti.

26. Podľa čl. VI. bod 4 Zmluvy, v prípadoch uvedených v odseku 3, čl. VI zmluvy má veriteľ právo účtovať si pri stavebnom úvere 3 % ročný úrok z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu z celého zostatku dlhu a pri medziúvere 5 % ročne úrok z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu z celého zostatku úveru.

27. Odvolací súd poukazuje na zmätočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď súd prvej inštancie odôvodnil v bode 29 odôvodnenia svojho rozsudku priznaný úrok vo výške 7,7 % ročne tým, že zmluvné strany si dohodli pre prípad omeškania so splácaním dlhu aj po zosplatnení úrok vo výške 3 % ročne nad dohodnutú úrokovú sadzbu 4,7 % ročne, pričom poukázal na ustanovenia čl. VI. bod 3. a 4. Zmluvy, čo je však v rozpore so samotným znením čl. VI. bodu 4 Zmluvy, podľa ktorého v prípade ak nastane situácia podľa čl. VI. bodu 3 Zmluvy, má veriteľ právo účtovať si pri stavebnom úvere 3 % ročný úrok z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu z celého zostatku dlhu. A zase v bode 39. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že priznal žalobcovi sumu vo výške 4.276,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,70 % ročne zo sumy 4.243,81 eura od 21.11.2015 do zaplatenia.

28. Vzniknutú situáciu možno aj v tomto prípade uzavrieť konštatovaním, že súd prvej inštancie odňal stranám sporu možnosť konať pred súdom a to vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa strane sporu odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti súdom priznaného príslušenstva k istine úveru.

29. Na záver odvolací súd konštatuje, že žalovaní v 1. a 2. rade namietali aj výrok o trovách konania, pričom žiadali o posúdenie možných dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Ako dôvody hodné osobitného zreteľa uviedli ich príjmové a osobné pomery, pričom súdna prax zdôraznila to, že pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 257 CSP treba prihliadať v prvom rade na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery všetkých strán sporu, a treba vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany sporu.

30. Súdu priamo zo zákona vyplýva povinnosť pri rozhodovaní o náhrade trov konania skúmať i (ne)existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku pritom nevyplýva, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, ktoré zakladajú aplikáciu ust. § 257 CSP.

31. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozsudok vo výroku I. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko nezrozumiteľné, resp. nedostatočne zdôvodnené rozhodnutie je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené oprávnenému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Úlohou súdu prvej inštancie v priebehu ďalšieho konania bude opätovne prejednať vec v rozsahu, v akom bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený. Vysporiada sa s dôvodmi, pre ktoré bolo jeho rozhodnutie zrušené vo vyššie naznačených intenciách, teda posúdi (ne)prijateľnosť poplatku za spracovanie medziúveru 3.000,-Sk a poplatku za vystavenie biankozmenky 500,-Sk a ustáli predmet konania, čo sa týka príslušenstva žalovanej pohľadávky v súlade so žalobným návrhom žalobcu. Napokon opätovne rozhodne o trovách konania s tým, že posúdi, či vyššie uvedené skutočnosti odôvodňujú aplikáciu ust. § 257 CSP. Súd prvej inštancie svoje závery odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP tak, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).